

Ворон (1956)

Вінграновський Микола Степанович

Мчить теля від зляканої квочки,
Де трава розхлюпала курчат,
А за ним крізь сині молоточки
Татове і мамине дівча.

І з горба, де сонця жовту скибу
Орють хмар незаймані воли,
Розігнались, позникали з виду,
Над землею тихо попливли.

Лиш теля скружляло над стодолю
І поцілувалося з коровою,
Щоб згори не бачило дівча.
А дівча поникло під тополею,
Там, де хміль заплівся із квасолею,
Там, де можна плакати і мовчати...

На тополі ворон помирає,
Глянув вниз — чи плакав він колись?
Увостаннє землю споглядає,
Налітавсь, набачивсь — не наживсь!

Триста літ він не міняв сорочки, —
А тепер не пережить курчат!
Унизу по синіх молоточках
Йде з телям заплакане дівча.

1956

Постійна адреса: http://ukrlit.org/vinhranovskyi_mykola_stepanovych/voron